

De wegen in India zijn over het algemeen niet al te best, of zoals een Indiër het laatst zo mooi verwoordde: "The roads are not bad, some parts are just better". Wij zijn in ieder geval blij met de gemonteerde Koni's Heavy Raids!

Het verkeer blijft ons nog iedere dag verbazen, niet alleen de hoeveelheid weggebruikers (geloof het of niet, maar koeien bevinden zich in de top 3), maar voornamelijk hun rijstijl. De basisregel voor deelname aan het verkeer lijkt simpel; groot gaat voor klein en laten we vooral vooruit kijken, alles wat er achter ons gebeurt kan nooit belangrijk zijn. Zo gebruiken zij hun spiegels niet (lees: ingeklapt) of hebben ze er niet eens één. Jullie begrijpen dat dit af en toe de nodige frustratie met zich meebrengt. Soms zo erg dat er vanuit de Land Rover tegelijkertijd twee middelvingertjes omhoog gaan, die standaard met een vriendelijke glimlach worden beantwoord. Wat wij als bijna-dood ervaring zien, is hier de normaalste zaak van de wereld. Toch blijft India het land met de meeste verkeersslachtoffers, dus moeten we blijven uitkijken. De National Highway Authority (NHA) probeert de verkeersdeelnemers (die kunnen lezen) te waarschuwen met slogans zoals; "If you're married to speed, divorce" en "Stop accidents before they stop you".

Maar even terug in de tijd. De laatste keer schreven we over onze belevenissen in Iran en Pakistan en dat we door de politie escortes weinig hebben kunnen zien van Pakistan. Na alle overnachtingen op de Pakistaanse politiebureaus, was Ms. Bandari's Guesthouse in Amritsar (India) dan ook een hele verademing. Hier ontmoeten we een Frans stel, dat met hun Defender 110 al 14 maanden onderweg is. Van hen kregen we goede tips en fluisterden ze ons in dat als we (om welke reden dan ook) een beetje klaar waren met India we zeker naar Nepal moesten gaan voor de nodige rust.

We besloten om eerst wat plaatsjes te bezoeken in de provincie Himachal Pradesh. Helaas konden we niet heel noordelijk reizen naar Ladakh, omdat de passen al gesloten bleken te zijn vanwege sneeuwval. McLeod Ganj, de verblijfplaats van de Dalai Lama heeft grote indruk op ons gemaakt. Ongelofelijk wat de Tibetaanse vluchtelingen hebben moeten meemaken en wat er zich vandaag de dag nog steeds afspeelt in Tibet, onder regime van de Chinezen.

Deel 4

Per Land Rover naar Australië

Overweldigend India, rustgevend Nepal

Op doorreis naar de provincie Rajasthan, werden we aangenaam verrast in Chandigarh. Deze stad is gebouwd als modelstad en zou als voorbeeld moeten gaan dienen voor meerdere steden in India. Op zoek naar een geschikte slaapplek (we werden van het kastje naar de muur verwezen) werden we aangesproken door Kishie, een redacteur voor 'The Tribune' met als specialisatie automotive. Als 4x4 liefhebber had hij de Land Rover zien staan en stopte voor een praatje. Een halfuur later zaten we voor een interview op de redactie en die avond waren we te gast bij Kishie en zijn vrouw. Na een hele gezellige avond over o.a. autosport, het bleek dat hij Raid de Himalaya (www.raid-de-himalaya.com) organiseerde, gingen we de volgende dag verder.

Na een paar tussenstops kwamen we aan in Jaisalmer. De omschrijving in de Lonely Planet is als volgt: "Jaisalmer is a giant sandcastle with a town attached". Het bleek inderdaad een prachtig woestijnstadje, waar we uiteindelijk een tijdje zijn blijven plakken. Tweede Kerstdag hebben we even buiten de stad midden in de woestijn doorgebracht, weer eens wat anders.

Al die tijd hebben we overigens in de Land Rover geslapen. De daktent trekt teveel de aandacht, bij de toch al zo nieuwsgierige Indiërs. Zo lang het niet te warm is gaat dit prima. Een ander voordeel is dat je op de meest rare plekken kunt gaan staan en, in geval van nood, ook snel weg kunt rijden.

Oud & Nieuw hebben we vervolgens gevierd aan het meer in Udaipur met uitzicht op het Lake Palace. De reflectie van het vuurwerk in het meer, zullen we niet snel vergeten. De ontmoetingen met andere Nederlanders (en een zeer gevatte Belg) maakte een bezoek aan deze stad nog leuker.

De volgende uitdaging was Agra. Niet alleen vanwege het verkeer (wat reuze mee viel), maar de Taj Mahal. In India hebben ze, net als in veel andere landen, de gewoonte om buitenlanders meer te laten betalen om iets te bezichtigen. In het geval van de Taj Mahal is dit voor buitenlanders maar liefst het 37-voudige (20 roepies voor locals tegen 750 roepies voor buitenlanders). Het plan was dus dat we apart naar binnen zouden gaan en Jenn zich voor zou doen als Indiase. Ze is er mee weg gekomen en die avond hebben we van het verschil heerlijk pizza gegeten bij de Pizza Hut.

Na Agra besloten we dat het tijd was voor Nepal. Na een aantal dagen kwamen we precies op tijd aan bij de grensovergang Banbassa-Mahendranagar (deze is alleen op bepaalde tijden open voor voertuigen, die via een smalle brug de rivier over moeten). Na het gebruikelijke papierwerk, afstempelen van het Carnet de Passage en aanschaf van het visum, reden we de westerlijke Terai (laagvlakte) van Nepal binnen. Een wereld van verschil met India. Niet alleen is het een stuk rustiger, maar de Nepalezen zijn een stuk vriendelijker en meer gereserveerd. De eerste overnachting was in een klein dorpje langs de Highway. We vroegen naar een hotel, maar sliepen die nacht bij het dorps hoofd en zijn familie. Na deze geweldige eerste kennismaking met Nepal zijn we een weekje naar Bardia National Park gegaan. Een rivier doorwading en 13 km off-road bracht ons bij dit ongerepte park. Helaas hebben we geen tijgers of wilde olifanten gespot, maar dat mocht de pret niet drukken.

Via Lumbini, de geboorteplaats van de Boeddha, zijn we via Tansen doorgereden naar Pokhara. Pokhara is misschien wel de meest toeristische plek van Nepal, maar wel een erg relaxte plek. Veel paragliders komen jaar na jaar terug om te genieten van de goede thermiek en het fantastische uitzicht. Bovendien is dit één van de

tekst en beeld ■ Don en Jennifer

weinig plekken waar 'steak' op het menu staat. Na weken vegetarisch eten, voor ons, een aangename afwisseling. Verder stond onze tijd in Pokhara in het teken van het Boeddhisme. Don heeft een 3-daagse (Boeddhistische) meditatie cursus gevolgd en gedurende die tijd heeft Jenn kennis gemaakt met een Nepalese familie, waarvan de vader Lama was. Op het eind leek het bijna of we deel van de familie uitmaakten, zo vaak kwamen we daar over de vloer. Afscheid nemen was ook dit keer niet makkelijk.

De hoofdstad Kathmandu wilden we niet overslaan. Hoofdsteden zijn vaak druk en vervuild, maar hebben toch altijd iets speciaals. Bovendien was dit de plek om reserve onderdelen op de kop te tikken en wat aan de LaRo te laten doen. Sinds de aanschaf zat er al roest in de deurposten en dit werd steeds erger. Dit leek ons dus een goede plek om dit te laten verhelpen. Terwijl wij alle toeristische highlights bekeken en genoten van het goede eten en ons luxe verblijf buiten de stad werd de Laro voorzien van nieuw metaal. Met nog maar twee dagen op ons visa moesten we helaas door. De dag dat deze verliep bleek er een staking gaande, maar gelukkig mochten we als enige doorrijden zigzaggend tussen de na-smeulende autobanden die her en der verspreid lagen op de weg.

Nu waren we weer terug in het drukke India, op weg naar ons vrijwilligersproject in de buurt van Visakapatnam. Een reis van zo'n 1100 km. Een afstand die je in Europa gemakkelijk in 2 dagen rijdt, maar waar wij 5,5 dag voor nodig hadden met het nodige oponthoud hier en daar. Zo hebben we bijna 3 uur stilgestaan op de langste brug in India. De brug over de Ganges bij Patna is maar liefst 7,5 km lang, de file bijna net zo lang!

We zijn nu aangekomen op het project Campus Challenge van Friends Indeed (www.friendsindeed.nl). We hebben in deel 1 laten weten dat we geld hebben ingezameld voor de aanschaf van een 4x4 ambulance. Dit bedrag is binnen. Volgende keer zullen we laten weten hoe het verloopt met het project in India.

Op onze website www.travelsick.nl zijn meer belevenissen terug te lezen en uiteraard zijn er foto's te bezichtigen. ■